AUSTAVINDEN

ORGAN FOR VIDREK GRENDELAG

JULEN 1997

Takk for sist

Enda ett år er gått, og vi i Austavindsredaksjonen sitter enda en gang bøyd over blokka og tviholder på blyanten, ei ny avis skal ut. Men vi fortviler ikke, vi har fått flere gode artikler levert fra våre trofaste lesere, noen uten at vi har trengt å mase! Det varmer alltid å åpne et brev som inneholder stoff til bygdebladet vårt!

Vi håper bladet skal inneholde noe for en hver smak, gi oss gjerne tilbakemelding. Husk, vi tar imot stoff til neste nummer allerede fra i dag av! Hvis det er feil i telefonlista bakerst i bladet vil vi ha beskjed så snart som mulig.

Vi er ganske stolte av å kunne fortelle at årets Austavind også blir lagt ut på Internett. Dermed kan bladet leses av alle i hele verden som har tilgang på nettet. For de som er interessert er adressen:

http://home.sol.no/~lfravn/austavinden/

I redaksjonen har i år vært:

Idun Ravn, Lars Flønes Ravn, Toril Hansen, Hans Gundersen, Martin Indregard og Kjell-Olav Ravn.

Vi ønsker våre lesere

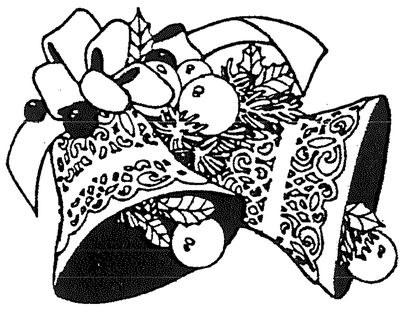

GOD JUL OG
GODT NYTT ÅR

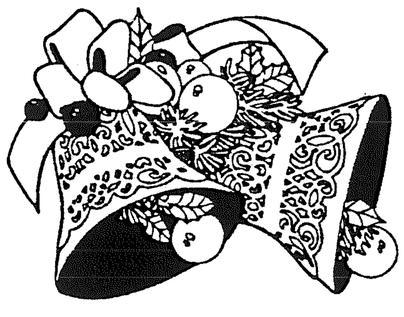

BETALING

Austavinden koster kr. 15,00 for de som bor i bygda, skal bladet sendes i posten kommer porto på kr 10,- i tillegg. Medlemskontingent til grendelaget er kr 25,00 for voksne og kr 10,00 for personer under 18 år. På vedlagte giro fyller du ut hva du skal betale, total sum og ditt / familiens navn og adresse. Takk!

JULETREFEST

Årets juletrefest går av stabelen mandag 29. desember kl. 17.00 på grendehuset.
Ta med kakefat og nissepakke.
Gratis brus/ kaffe.

Underholdning: reprise fra i fjor på «Julekveld i skogen»

Alle velkommen!

Hilsen juletrefest-kommiteen

BARNE- OG UNGDOMSGRUPPA

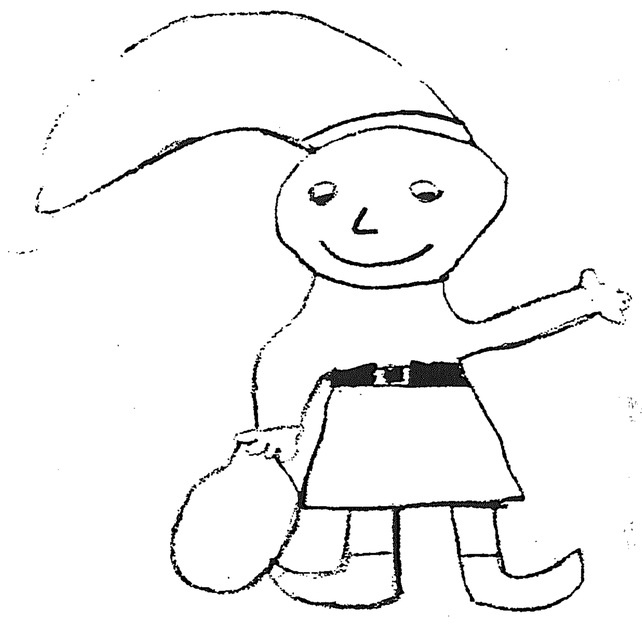

På nyåret hadde vi en del utetreff, vi var og aka på kirkegårdsveien, gikk på ski og sila i Jørgendalen, og var en tur i skogen et stykke bortafor skola. Hver gang laga vi bål og stekte pølser, varm saft eller kakao og kaffe som vi kosa oss med.

Ellers på fredagene møttes vi på skola til ulike aktiviteter. Fra høsten av hadde en del av de eldste «falt fra» og vi fant ut at vi ville gjøre en ny vri. Det ble bestemt at vi skulle møtes på skola annenhver fredag, og gå i bassenget på Ankenes på mandagene den uka vi ikke hadde barne-/ ungdomsgruppe. Vi leier bassenget så vi har det for oss selv. Alle i bygda kan derfor være med på disse bassengdagene, både barn og voksne. Vi har nå vært der fire ganger og alle stortrives. Så det kan vi bare anbefale alle å være med på. Vi betaler 10 kr. pr. familie. Neste gang «Nytt fra grendelaget» kommer ut, står datoene for bassengdagene. Men husk å møte opp presis kl. 18.00 da vi bare har én time. Vi må låne nøkkel og låse når alle er kommet inn.

Før jul hadde vi juleavslutning nede i «salongen» på skola, for alle i barne- og ungdomsgruppa med foreldre. Og nissen dukket selvfølgelig opp!

Arna

DÅ JULA SKULLE UTSETTES

Tilbake på gamle trakter i julestrida kom æ i tanka om nåkka som skjedde for bortimot 50 år sida.

Det var 2 - 3 daga før jul. Han onkel Johan (Hansa på Åsheim) og han pappa (Andreas) satt på kjøkkenet på Indregard og drakk kaffe og smakte på julebaksten. Praten gjekk om små og store hendinga i bygda og i resten av verden. I avisen hadde de akkurat lest at ein frontfigur i styre og stell i Ankenes kommune var død. Spørsmlet om kva tid det skulle vere begravelse, kom og opp. Så skjedde det som så ofte skjedde når desse to gubban hadde ei pratestund: Med gravalvorlige ansikt og tilforlatelig ordbruk endte diskusjonen ut i det absurde. Resonementet var slik: Denne mannen var død. Det gjekk ikkje an å la ein så betydningsfull person ligge på likstrå jula over. Å få stelt til begravelse på så kort tid syntes umulig. Dermed sto berre ei løising igjen. Det var å utsette jula. Så diskuterte de litt omkring praktiske konsekvensa av ein slik bestemmelse som f. eks. kor lang utsettelse det kunne bli snakk om, kem som måtte varsles om utsettelsen og ka man skulle gjere med all maten som var laga og som ville bli skjemt i ventetida. Så gjekk de over på andre tema.

Det de ikkje la merke til og tenkte over, var at han Steinar (Olsen) som vel kunne vere i 6-7 årsalderen den gongen, sto borte ved døra. At dette var skræmeli stoff for han kunne nok den som hadde følgt med i ansiktsuttrykkan hannes, ha konstatert. Han forsvann stilt ut igjønna bislagdøra, og gubban avslutta kaffestunda si. Han onkel Johan var ikkje før kommen inn på kjøkkenet på Åsheim, før telefonen ringte. Det var ho Gudrun, mor hannes Stenar. Beskjeden var klar: «Johan. No gjer æ røret til han Stenar, og så forklare du han at det du og han Andreas satt og snakka om i sta på Indregard, berre var tøv. Han Steinar kom skrikanes heim og sa at jula var utsett, før det hadde han Johan Hansa og han Andreas Indregard sagt.» Han onkel Johan hadde ikkje anna å gjere enn å fastslå at konklusjonen i diskusjonen tidligar på dagen var å anse som død og makteslaus.

Rønnaug Indregard

ELGFESTEN

Lørdag 25. januar inviterte styret i Virak Grunneierlag til elgfest på grendehuset. Innbydelse til bygdas befolkning og grunneiere utenbys ble sendt og responsen var upåklagelig. Fra høstens jakt var det kjøpt inn elgkjøtt fra eget vall. Thomas Larsen fikk oppdraget med å tilberede kjøttet og lage saus, sånn at det skulle bli forskriftsmessig!

Kvelden i forveien møtte festkomitéen opp med forsterkninger for å dekke bordene. Potetskrellinga gikk unna før vi visste ordet av det – i tillegg hadde vi ei trivelig stund i lag.

Lørdagskvelden ankom 70 gjester. Styret stilte som servitører og kom meget godt fra den oppgaven. Elgkjøttet var bare helt nydelig, det smelta nesten på tunga. All ære til Thomas og hans medhjelper for godt forarbeide. I tillegg var Thomas på kjøkkenet og kokte potet og grønnsaker og la på fatene.

Etter maten var det kaffe og marsipankake. Martin Indregard takka for maten. Jan Røssås åpenbarte seg som poet i fortellinga om elgen "Balder". Stå på Jan! Toril Hansen bidro med »Elgvisa» som vi tok som allsang.

Et trivelig og vellyka arrangement som gjerne kan gjøres om igjen (når grunneierlaget får berdre råd!)

Hilsen Arna
festdeltaker

ELGVISA

Melodi: Rombaksvisa

Mellan høga fjällan vid Ofoten fjord
ligger Virak som ei perle på vår jord.
Og her vil vi alltid være –
bare her vi sette bo –
førr vi trives aller best i fred og ro.

Det blir stadig flere som trives her hos oss,
elgen er nok skogens aller største boss.
Det må leve gode dager –
for vi ser den over alt –
14 støkka på en gang er det fortalt.

Det er små og store elegante dyr,
det ser ut som de over marka flyr.
Når de traver over fjorder –
og forserer elv og fjell –
tygger drøv og kviler når det går mot kveld.

Nu om dagen er det ganske mye sne,
og da trekker disse store dyra ned.
Krysser E6 alle steder –
kjør forsiktig kjære du –
så du ikke kolliderer med ei ku.

Det finns jegere og de som jages bort,
så hvis elgen kommer bakerst går det fort.
Inn i hus og opp i trærne –
bygdefolket springer kjapt –
og som regel må nok elgene gi tapt.

Det er én ressurs som vi kan høste av,
derfor sitter vi og koser oss i dag.
Vi har elgkjøtt på menyen –
så nu får vi litt igjen –
for all kål og ripsbær som har foret den.

Toril

Var-elgen "Balder"

Har du hørt om var-elgen "Balder"
som holdt til i Eiterdalen,
hele den lyse sommarn.
Han gikk der på beite han karn
i blomen innover langs med elva.
Der var det overflod av mat
og oksen var blank i pelsen
og leken og agelaus og lat

Det var en kveld i september
han kjente det første gongen,
slik underlig uro i skrotten.
Det var liksom noe som sprengte.
Han grov seg ei brunstgrop i
myra,
og brølte sin advarsel ut:
"Her må dere fan ikke komme,
førr nå, er jeg en farlig gutt".

Han stod innafor sæterfossen
og snøfta og drog etter været,
det var liksom noe som lokka.
Bakom den fjellruggen der,
så skreva han inn oppetter
Eiterdalen
og ut Sommarskaret.
Med to meter i skrevet –
så du noen gang flottere kar.

Var det instinktet som lokka?
Kom det et drag med vinden?
Var det dyrets trang etter hoa,
mjuk og varm og linn
Nedgjennom Klubbviklia
Tvers over Sætervollen
Oppover på andre sida
Så fort som skankan bar.

Inne i tjukkskogen helt ut i lia
Gikk "Mairos" og sytte så sårt
Ho kjende seg så aleine
Og i natt da månen skinte så klårt
Ho syntes så tydelig ho hørte
Målet på en drivanes kar.
En som ho ville skulle komme,
en som ikke spør, men tar.

Ho kom til verden ei vårnatt
I bekkesus og synnavind.
Et finere vesen av hokjønn
Skal det gjøres at du finn.
Ei ekte skogens prinsesse,
Langbeint og elegant
med store mørkebrune øya
som kan gnistre i grønt iblandt.

Vestafor Klubbvikvannet,
Møttes dem, han og ho
Og i et par døgn i oktober
var det berre de to
- vi kaller det brunst og parring
men Gud han alene vet
om ikke og dem på fire
har ei slags kjærlighet.

Men så en morgen smalt skuddet
og mauserkula den
fann veien igjennom et hjerte
som i kraft og livslyst slo.
det stakk så vondt igjennom bogen
og blodet det fossa ut –
det skumra så rart i skogen
og så var det svart og slutt –

Han "Balder" han kjørtes til bygda
på slep etter en traktor
og natta og dagen etter
ho "Mairos" forstyrra for
rundt der oppe og lette
etter sin kavaler
men han var for alltid borte
- Ho såg han aldri mer –

Ei sytjukk natt i november
ligg "Mairos" og tygg sitt drøv
og lea på de store øran
Av og tell duppe ho og søv
- kanskje ligg ho og drømme
om han som aldri komm att.
Han som var så god med ho
"Mairos"
ei regntung oktobernatt.

Men langt inne i ho "Mairos"
de spire et nytt lite liv.
Det skal engang erstatte
det som slokna for rifla og kniv.
Engang skal han grave ei
brunstgrop
og brøle mot kveldsola rød:
"Nå kan dere pinadø komme –
Han Balder er ikke død !!!

Virak 08.01.97

Jan Røssås

BARNE OG UNGDOMSSIDER

DIKT

Er en blomst mer ved at visna
den forfriskas kan igien,
og et hjerte som vil bristne
det kan trøstes av en venn.
Emil Aarestrup

Å leve livet uten venner
i verdens triste bo
det er å bygge i en hage
hvor ingen roser gro
Nasu Khusrau

Stjernene seiler så fjernt av sted,
og alle netter er sorte.
Men ingenting kommer meg mer ved,
min lille kjærest er borte.

Stjernene synger sin tunge sang,
og natten drypper av gull.
Min kjærest hun hadde så lett en gang,
nå hviler hun under muld.

Stjernene skapes og slukner igjen,
hvem tør be og kreve?
Min kjærest hun var min eneste venn,
og livet er langt å leve.
Inger Hagerup

I DENNE SØTE JULESTRI...

blir det lite tid til fri.
Husk å puste, det er viktig.
Bøy i knærne, bøy deg riktig.
Mas og stress i butikk-køa,
for å kjøpe »juleføda».
Puls og blodtrykk øker takta.
Penger har sin del av makta.
Pass deg så du ikke detter,
lite søvn i flere netter.
Skynd deg sakte er du smart!

Jula kommer ganske snart.
Kakesorter er vel sju,
vinduspussen kom i hu.
Prøv å spar litt krefter nå.
Kanskje du kan kjenne på,
hvordan kroppen liker dette,
JuleSTRIA kalt med rette.
Hvis du blir så altfor kjei,
kan du og bli sur og lei.
Og da blir jo kosen borte.
Dagene blir bare sorte.
Adventstida går nok den.
La JULA komme som en venn!

God jul!
(ved Karjalainen)

OPPSKRIFTER

RISOTTO
2 dl langkornet ris
1 løk
1–2 ss margarin
4 dl buljong (4 dl vann + 2 ts buljong)
2 pølser
1-2 ss tomappuré

Ris og løk surres lett i gryta. Tilsett buljong og kok under lokk til risen er mør. Tilsett pølser og tomatpuré mot slutten.

SAFTGELÉ (en liten skål)
2 dl saft
2 dl vann
7 plater gelatin
¼ dl vann (til gelatinen)

Bland saften og vannet. Myk opp gelatinplatene i kaldt vann i 10 min. Press vannet av platene, og legg dem i en bolle. Hell over ¼ dl kokende vann, litt etter litt, og rør. Rør også inn saften. Sett det hele til avkjøling og spis!

PØLSE STROGANOFF
2 pølser
1 løk
½ ss smør
1 ss mel
1-2 ss tomatpuré
2 dl melk

Ta skinnet av pølsene og skjer de i terninger. Hakk løken og brun den i en gryte. Strø over hvetemel og tilsett pølsene, tomatpuré og melk. La blandingen småkoke i 10 min. Smak til med salt og pepper. Serveres med ris.

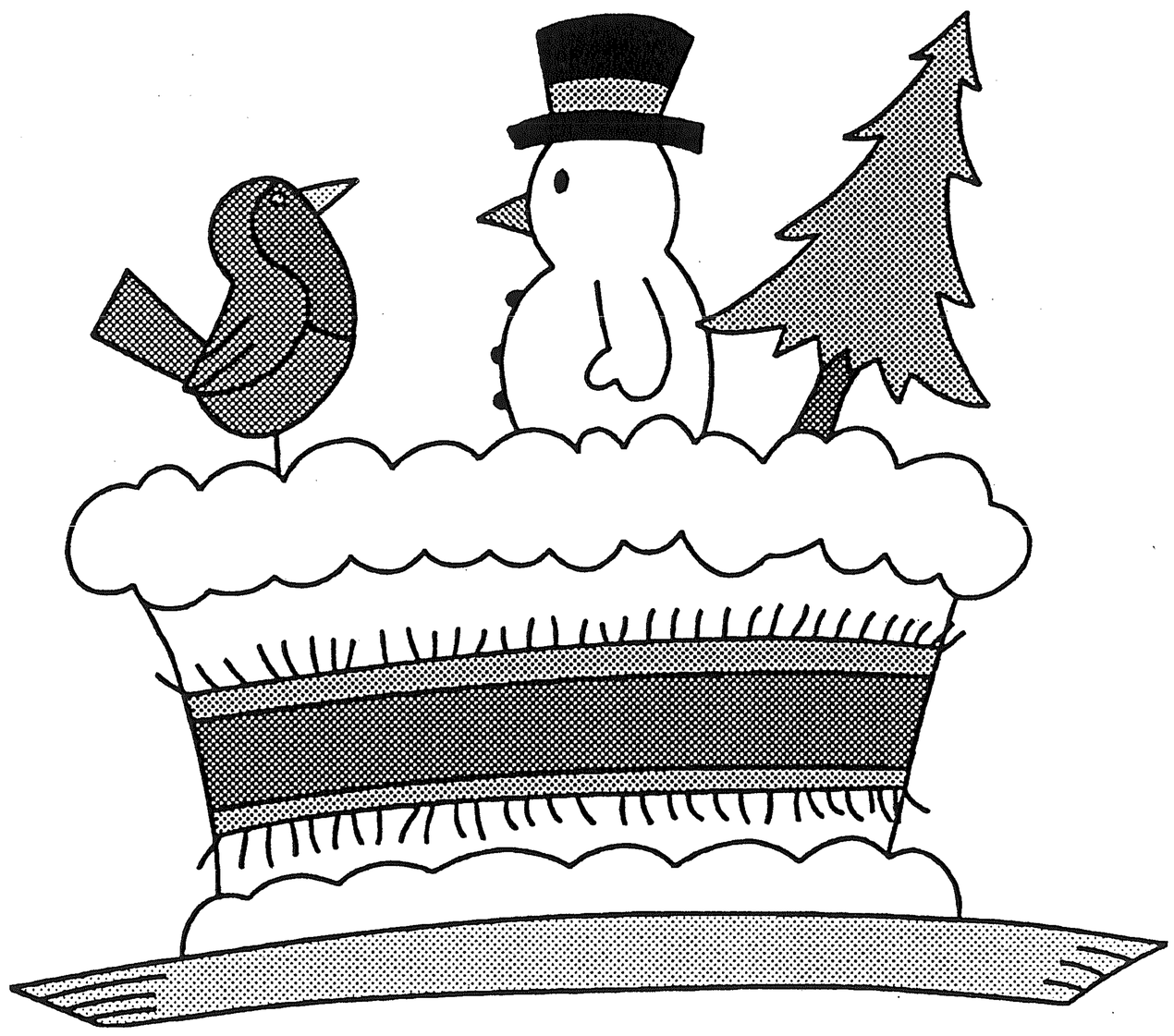

EN VENN ER GÅTT BORT

De aller fleste av dem som trådte sine barnesko her i bygda for 60 – 70 år siden, er spredt rundt om i landet. Noen er borte for alltid, og en av disse er Edvard Ravn. Sammen med fem andre gutter som ble født i 1923 vokste han opp på Vidrek, og hadde heimen sin på Brubakken. Som en av dem, har jeg uendelig mange gode minner som strømmer på, og vil være med i denne beskjedne erindringen om en god venn fra unge år. Med syv år sammens på folkeskolen, og flere år i arbeidslivet er det mye å velge imellom, men det meste må nok utestå.

Da vi som arbeidsmodne ungdommer skulle ut å tjene til livets opphold for oss selv, da var det krigstilstand i Norge. Mer eller mindre frivillig ble det for noen av oss vedlikeholdsarbeid langs den gang R50. Vinterstid var snyskofla og »pekka» redskapene, samt sparken som fremkomstmiddel på strekningen Skjærvik - Saltvikstioen.

Allerede den gang satte Edvard seg et mål i livet, og det var ikke »sluskeyrket». På fritiden tilegnet han seg kunnskaper gjennom Norsk Korrespondanseskole. Da krigen var slutt ble landbruksskolen det neste. Som privatist tok han midelskolen, som det den gang hette, i de nødvendige fag. For å samle poeng, ble det også en tid som praktikant på Taraldsvik gårdsbruk.

Så gikk turen sørover, og til årene på Ås landbrukshøyskole, som hele tiden hadde vært målet. Han var et levende bevis på at den som har evner og mot, han når det han vil, selv om utgangspunktet ikke er det beste.

Edvard var gift og bodde sammen med sin kone Gunnvor i Stavanger. Sin yrkeskarriere avsluttet han som fylkesagronom i Rogaland. Dessverre sviktet helsen etter hvert, og han gikk bort 6. april 1997, 74 år gammel.

Med takk for alle gode stunder i unge år, lyser jeg fred over Edvard Ravns minne.

Albert Olsen

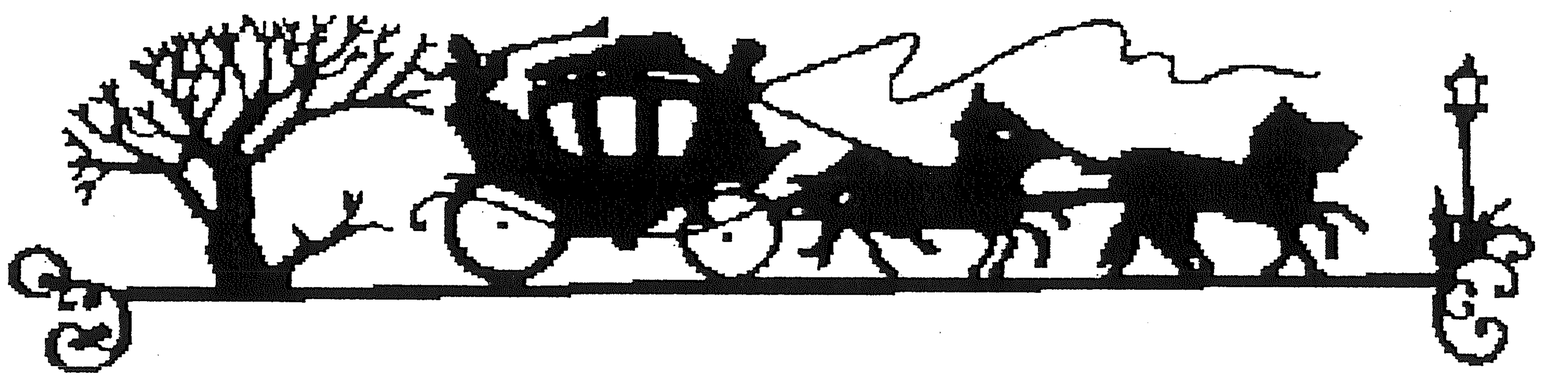

VIDREK GRAVLUND 50 ÅR

Lørdag 7 juni 97 var det 50 år siden innvielsen av gravlunden. Det var forøvrig fødselsdagen til Kristian Thomassen, den første som ble nedsatt her. Det var bygdefolket med Albert Olsen, Lilly og Jørgen Kongsbakk som sto i spissen for gjennomføringen av denne markeringen. Lørdagen kom med strålende sol og et fantastisk vær. Gravlunden var pyntet med alter og levende lys. Ja, det var ikke et vindpust slik at lysene fikk brenne i fred uten å slokke undre vegs. For egen regning må jeg få legge til at vi har den fineste gravlunden i distriktet.

Oppslutningen fra bygda var god. Også andre med tilhørighet her, hadde funnet vegen til gravlunden denne daget. Soknepresten i Ankenes holdt en vakker tale om folket her, og betydningen av gravlunden for oss. Videre om de som hadde funnet sin hvile under furutrærne her. Ankenes

kirkekor laget en spesiell ramme rundt det hele med vakker korsang. Etter gudstjenesten møtte alle til kirkekaffe på grendehuset. En verdig og fin markering av gravlunden som vi alle setter pris på. Det hele ble filmet på video til senere visning.

Hans Gundersen

AUSTAVINDENS JULEKRYSSORD

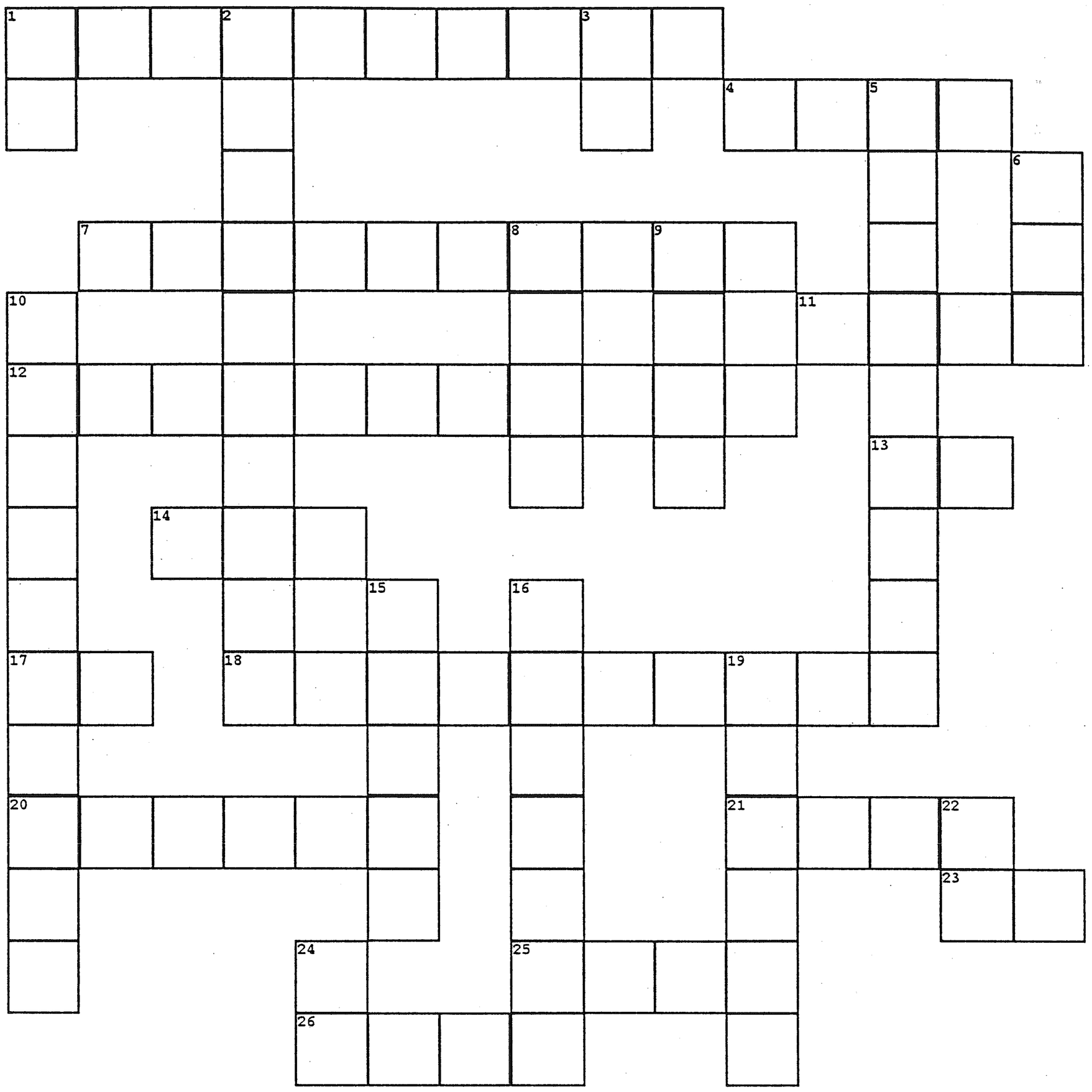

Vannrett:

1. Samler på frimerker
4. Altså
7. Regnemaskin
11. Forsidetegner
12. Bygdeblad
13. Ordne
14. Lukt
17. Erobre, fange
18. Hadde 50-årsjubileum i år
20. På Barne-TV i desember
21. Bilde
23. Bidra
25. Blande
26. Geni, ess

Loddrett:

1. Alv
2. Finale
3. Betrakte
5. Vil lage videofilm om Virak
6. Pen
8. Jentenavn
9. Forbi
10. Virak er en ... bygd
15. Har nissen med seg
16. Pynt på juletreet
19. Ole, Dole og ...
22. Bindeord
24. Månefase

Fasit står lengre bak i bladet, men ikke kikk før du har prøvd deg...!

JULETREET

Oppi skogen en plass på Virak sto et passelig stort, passelig fint og passelig grønt furutre. Det var ikke andre furuer i nærheta, så treet følte seg nokså aleine. Mørkt var det i tida før sola snur, og kaldt var det også. Barnålene var kvitrima, og selv om månen og nordlyset glitra fra himmelen, syntes furua at det var nokså stusselig.

En dag mens dagslyset ennå holdt eg, hørtes stemmer i skogen. Den kom nærmere og nærmere, og så lød det: «Der står et fint juletre, det kan vi ta!» Treet ble beundret, og så kom saga fram. Auu, hva er det som skjer tenkte treet, og før det fikk sukk for seg ble det båret til gårds og satt til tining i en garasje. Det var godt og kjenne varmen krype helt inn i margen, og det fikk vann og drikke.

Etter to dager i garasjen ble det satt på en fot, og frakta inn i et annet hus. Der var det lyst, det luktet godt, og nu skjedde noe forunderlig. Ut fra esker og poser ble det hentet lys som ble satt på treet, og ei nydelig stjerne i toppen. Glasskuler i fine farger, glitter og julekurver ble hengt på greinene. Å for et syn, treet stråler i alle regnbuens farger, og syntes selv at det aldri hadde sett noe så fint. Det følte seg vakkert, og ble så rørt at noen dråper kvae rullet nedover stammen.

Så kom julekvelden, og en haug med pakker ble lagt under treet. Hva er det som skjer i dag? Det ble en spesiell stemning i huset i skogen. Det duftet fra julematen fra ovnen, og det kom flere mennesker på besøk. Julesangene ble sunget, og treet likte selv følgelig best å høre, grønne glitrende tre god dag.

Juleevangeliet ble lest opp, og treet skjønte at jula ble feiret fordi Jesus, vår frelser ble født i Betlehem. Pakkene ble levert ut etter at en rødkledd nisse hadde vært innom med noe i en sekk, og ønsket alle god jul. Ungene var glade for gavene sine, og da det ble sengetid og stille i huset, sukket juletreet. Det hadde vært den fineste kvelden det lille treet noen gang hadde opplevd.

GOD JUL!

Toril Hansen

ET FOTTUR-TIPS...

I høst, på en av de flotteste august-dagane vi hadde, var omtrent heile personalavdelinga på kommunen på ei utflukt som virkelig er en fottur å anbefale. Mange på Vidrek har god kjennskap til denne opplevinga, men mange - meg sjølv innbefatta - har aldri gått her. Så her kjem tipset.

Turen går først oppover, til Jollvatnet. Deretter vidare innover langs Skjomen, i svakt hellande og lett terreng forbi Tronglivatnet, Holmvatnet, Mellomvatnet og Storvatnet ovafor Klubbvika. Vandringa skjer på eit breidt platå, med bratt fjell på Råntindsida, og åpen, storslått og luftig utsikt over mot Lengenes og Elvegården på den andre sida. Et stykke innafor Storvatnet ligg Klubbvik-setra, og mi forundring var stor av å sjå den gode kjørevegen som går derifrå og ned til Klubbvika. Reine ingeniør-kunsten, i store slynger ned bratte fjellet.

Klubbvika er ei lita perle i seg sjølv, med bratte fjellnutar og flate enger. No er der avfolka, men ein gong hadde dei til og med eige kraftverk. Frå Klubbvika går det kjøreveg langs Skjom-fjorden, forbi det flate Slettjord, via Forselv med den brusande Forsåa og forskningsstasjonen, til Kjerringnes, rett før innløpet til Sørskjomen. Overalt langs vegen finn ein spor etter tidlegare aktivitet, eit kulturlandskap vel verd å sjå, sjølv om ikkje alle etterlatte minne er like vakre...

På Kjerringnes kunne vi (personalavdelinga) ta inn i ei hytte og få oss mat og kvile. Då hadde vi gått i 8 timar til Klubbvika, og vel 1 time mellom Klubbvik og Kjerringnes. Den som vil prøve turen, bør derfor enten gjere som oss: ordne båtskyss over Skjomen og bil derifrå og heim, eller campe ein dag der inne og gå heim ein annan dag.

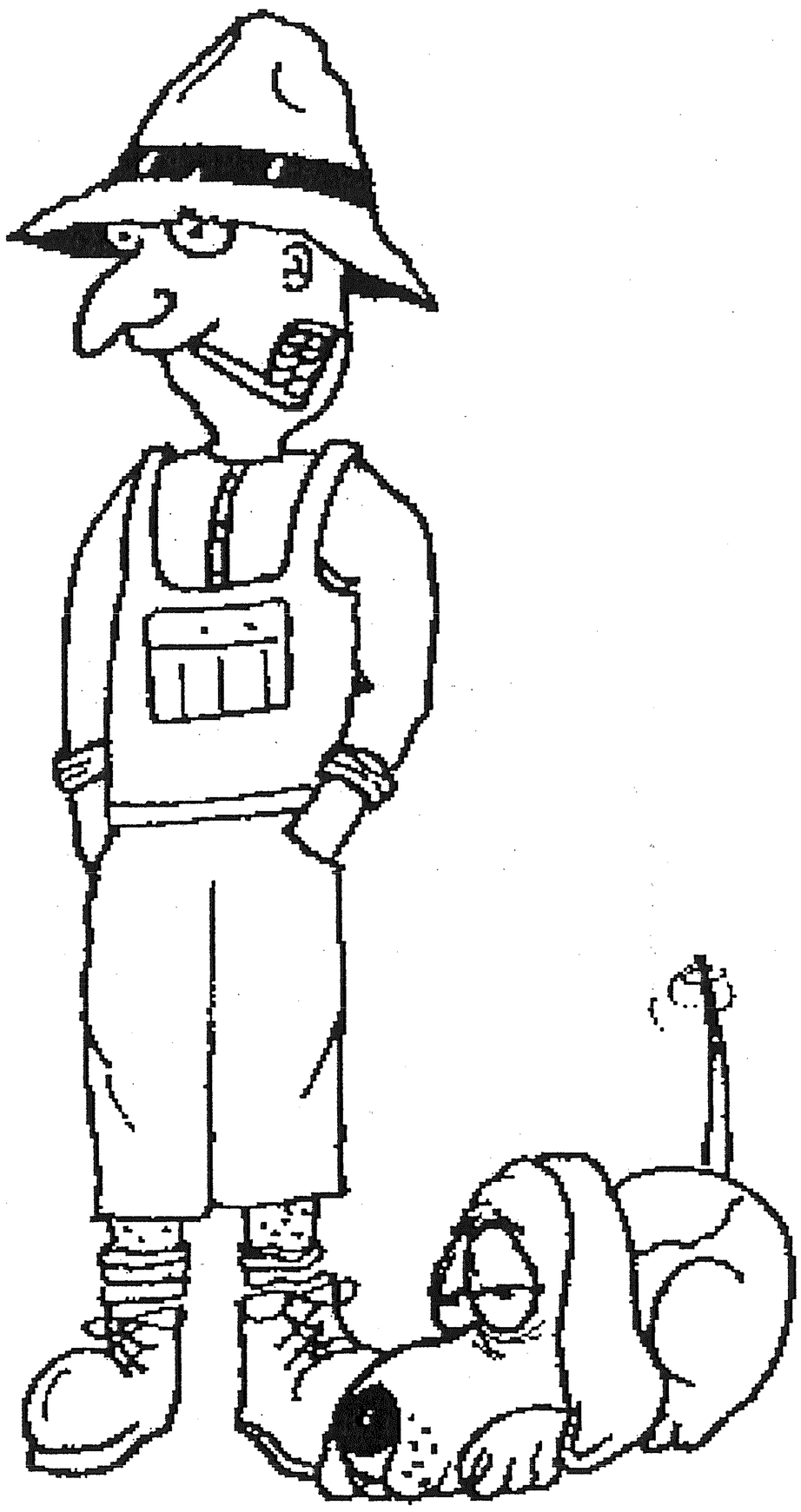

Vinterstid kan ein også gå på ski på fjellplatået innover og nedover, til ein er på høgd med Forselv eller Kjerringnes, og ta seg ned til fjorden der. Turen anbefales.

Martin Indregard

HJEMLIG JULEFRED

1997 går mot sin slutt, og for oss på Indregard har den absolutt sterkeste opplevelsen dette året vært kidnappingen i Angola.

Vi visste før vi dro at det er et tøft land hvor folk har levd med ufred og krig i ca. 30 år. Men at vi skulle oppleve en ekte kidnapping.....

Vi bodde innenfor høye murer med piggtråd og vakter. Denne kvelden var vi ute og spiste sammen med Miguel som er angolansk fagforeningsleder. På «hjemtur» ble vi avskjært av en bil med 4 bevæpnede menn som i løpet av sekunder hev Martin og Miguel ut. Bilen fortsatte i over hundre km/t med meg i baksetet. Hjelp! -Og jeg som ikke tørr å se på detektimen uten å holde fingrene foran øynene for å sile bort det nifseste. Her nyttet ikke den teknikken!

Den ene av banditten begynte å skyte ut av vinduet med en maskinpistol (mindre enn et maskingevær, men med samme skytekapasitet) for å klarere veien . Føreren kræsjet i et uttall biler som kom i mot eller sto parkert.

Da angret jeg på at jeg hadde dradd til dette landet. Jeg forsøkte på godt nordnorsk å be om at de måtte slippe meg av. Mine svært mørkhudede banditter lot seg ikke påvirke av bedende blå øyne. Pistolen ble plassert mot hodet mitt. Selv om jeg ikke kan portugisisk skjønte jeg at sytekjerringer blir skutt. Resten av bilturen holdt jeg kjeft.
Vi har ledd en del av det i ettertid. Et så sterkt virkemiddel er vanskelig for Martin å bruke for å få meg til å tie.

Jeg trodde der og da at dette var slutten, men heldigvis gikk det ikke slik. De dumpet meg i et slumområde, og jeg sprang i sikkerhet inn til folk som bodde bak bølgeblikk , papp og jordgolv rundt ei diger søppelfylling. (Luanda har ca. 4 mil. innbyggere).

Både mor Franciska og flere med henne fikk meg fort rolig. Vi kommuniserte på tegn, portugisisk og norsk. Det dukket opp en som kunne litt engelsk. Han forklarte meg: «Bandits all over the world. We poor people, but good people»:
Der satt jeg i svarte natten et eller annet sted i Luanda uten mulighet til å finne tilbake. I slummen hadde de ingen telefon eller bil . Jeg visste dessuten ikke hvor jeg bodde fordi det var uaktuelt å gå ut alene i Angola selv på lyse dagen.

Min største bekymring var hvor redd Martin måtte være. Samtidig visste jeg ikke 100% om han var kommet seg i sikkerhet...

En i slummen fikk varslet nærmeste politistasjon, og etter noen timer fant de meg. Da var både vaktselskaper og FN-styrkene koblet inn.

Når alt gikk bra ville jeg ikke vært foruten denne opplevelsen. Jeg er overbevist om at når jeg blir en gammel dame vil jeg aldri angre på noe jeg har gjort, men kanskje på ting jeg lot stå uprøvd. Det å bli kjent med seg selv i en slik situasjon syns jeg er en positiv erfaring, nu i ettertid.

En stor bit av hjertet mitt er igjen hos folket i et land med korrupte, håpløse makthavere.

Forskjellen mellom Angola og Norge er stor, men drømmen om et godt liv for seg selv og sine er felles for folk både her og der.

Det er fristende å sammenligne fellestrekk hos politikerne i to så ulike land, men overskriften er Julefred så jeg avslutter snilt.
Martin og jeg setter i stor pris på en rolig jul og håper det samme for våre angolanske venner. Vi får ikke sendt så mye som et julekort til dem dessverre. Ikke har de noen adresse og dessuten har de ikke postverk som fungerer. 7. januar reiser vi til Cuba noen uker, men forhåpentligvis uten dramatiske opplevelser.

GOD JUL og GODT NYTT ÅR!!!

Hilsen Monica Østerman

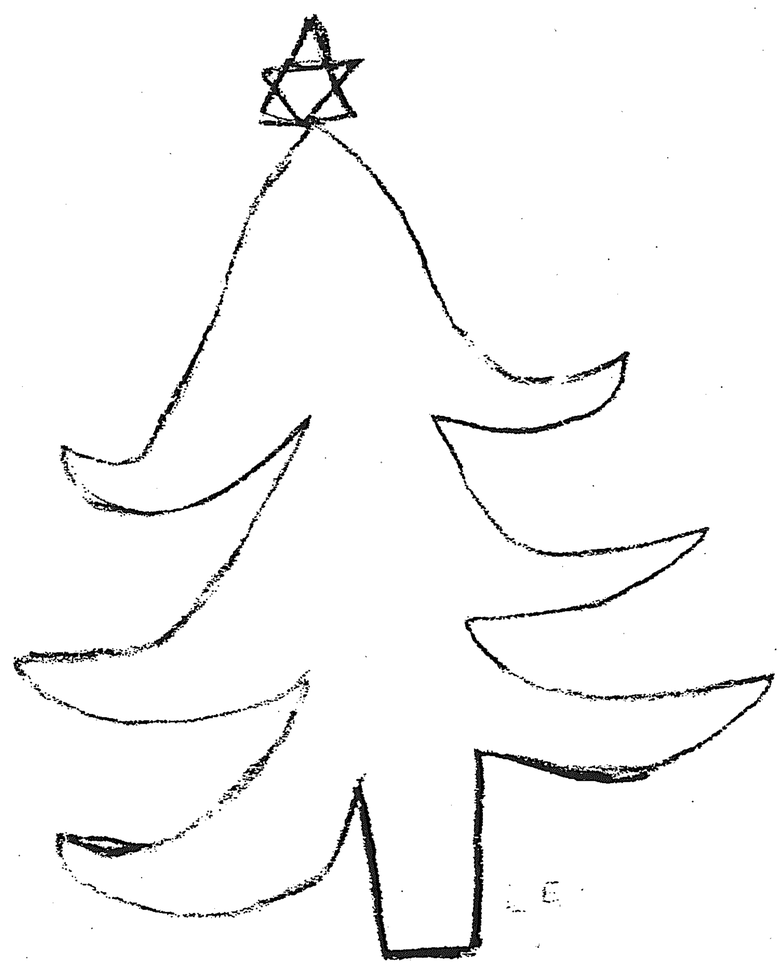

JULETREFEST

Juletrefester på Virak er som oftest lik år etter år, og referatet fra det ene året kan også brukes på det neste. Fjorårets fest ble derimot noe helt for seg selv! Underholdning er stikkordet for den morsomste juletrefesten iallfall *jeg* har vært med på i denne bygda.

Bygdas yngste, Asbjørn, Oddmund, Åge, Marius, Øyvind, Øystein og Sigve, hadde laget en sketsj som de kaldte «Randi på bærtur». Randi plukker bær i skogen og blir jaget av en elg. Hun kommer seg i sikkerhet, men kontakter likevel noen snikskyttere; sånn for sikkerhets skyld. De skyter elgen, men den blir bare skadeskutt. En liten rev stjeler en matpakke, og får to høyst kvalifiserte menn til å løpe etter seg. Mannen som eide matpakken har nemlig kontaktet viltnemda, og når de får se elgen blir kulen fjernet og elgen så frisk som bare en elg kan bli. Snikskytterne blir fengslet, og elgen og reven står utenfor fengselet og rekker tunge!

Om det er Randi Bjerkelund det her er snakk om, skal være usagt. Uansett så var det rolleinnehaverne som selv hadde diktet denne historien. Bra jobbet!

Den «eldre» garde, bestående av tre Ravner og en stk. Røssås, dramatiserte den kjente julesangen «Julekveld i skogen» akkompagnert av Kjell-Olav Ravn på gitar og sang. I hovedrollene var Torill Ravn og Jan Røssås, som de stakkars, gamle foreldrene som ikke har råd til et skikkelig julemåltid. De er kledt i fillete klær, hulker og bærer seg, og det hele ser ganske utrivelig ut. Men så plutselig banker det på døren, og inn kommer Svein Ravn i Britas pelskåpe, med en kiste på slep. Det er de gamles eldste sønn, som ingen har hørt i fra på 24 år. Han kommer fra Amerika, og har med seg en Amerikakoffert som er fylt til randen av julemat og julegaver. Julefeiringen var berget, «og så levde de lykkelig alle sine dager…»

Stemningen i gymsalen på grendehuset var upåklagelig. En fullsatt gymsal og to flotte skuespill; det kan trygt kalles en skikkelig juletrefest! Og selvfølgelig: det ble tid til kaffe, kaker og juletregang også, bare avbrutt av et besøk av Nissen. Han hadde funnet fram denne gangen også! Det som da gjenstår er å se om han finner fram til grendehuset den 29. desember! Det går rykter om at «Julekveld-i-skogen-gjengen» også stiller opp. Gjør du?

Lars Flønes Ravn

SØNDAGSKAFÉER

I høsthalvåret har styret i grendelaget arrangert to kafeer. I november var det godt oppmøte fra bygda og folk prata og koste seg. På kakebordet var det gode kaker for enhver smak og de fikk bein å gå på .Åresalg hadde vi i to omganger, med en masse gevinster. Alt i fra Virakmolta til hjembakst og andre fine ting. Folket ser ut til å trives når de møtes, så det blir vel ei erstatning for oss som ikke er noe flink til å gå på besøk. På kafeen får vi prates.

1.Søndag i advent var det på an igjen, og da var det fullt hus. Ankenes blandakor holdt konsert to avdelinger. Den første bolken bestod av en samling melodier fra Trygve Hoffs repertoar, og de ble nydelig framført. Men så er det også stemningsfulle sanger. Anton Andreassen sang solo i en båtsang, og der hørtes Osvald godt i lamme. Det var trekning av årer i pausen, og en masse juleting i premier. OP-smia var godt representert med sine arbeider. Neste avdeling fra koret bestod av julesanger, så julestemninga kom krypende inn i sjela. Det ble en fin førjulskveld og vi tar gjerne en reprise på dette til neste jul.

Toril

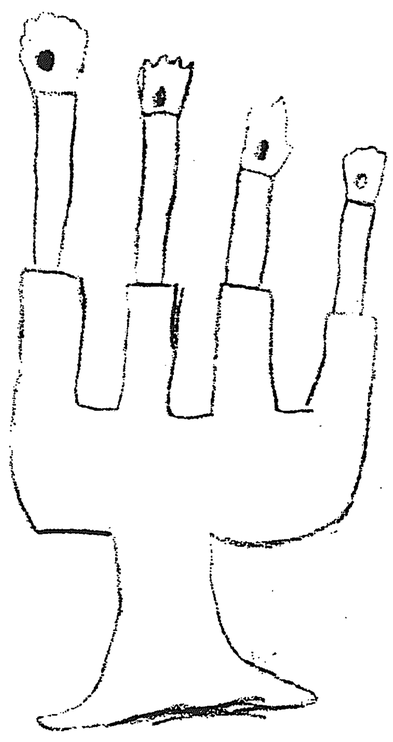

RIDEKURS

Jeg har ridd hos Toril i ett år. Jeg trives hos Toril. Jeg har lært å trave, skritte og jeg har galoppert litt.

Jeg rir på Gyldenlakk. Han er snill å ri på. Å trave er å springe fort, men å galoppere da springer han enda fortere. Gyldenlakk er en liten, brun hest. Han har svart hale og man og pannelugg.

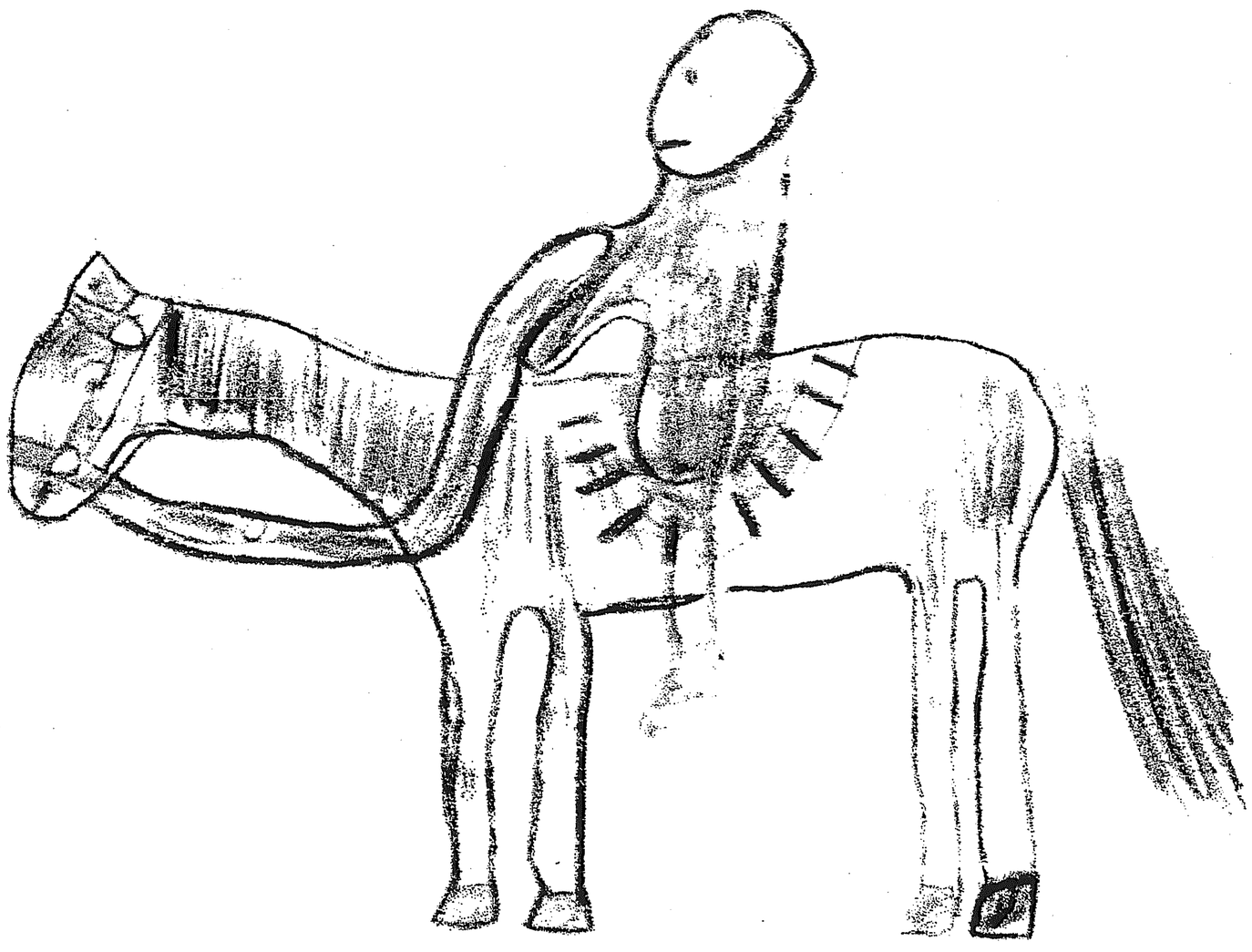

Hilsen Lise 8 år

DÅ DET BLEI LYS PÅ VIDREK

Dei gamle høgspentstolpane blei fjerna i år, etter å ha gjort trufast teneste i ... ja, kor mange år? For oss som var med då det først kom elektrisk strøm til bygda - og det er framleis ein flokk av oss - gir det litt å tenke på at vi har gjennomlevd ein heil stolpe-generasjon... Og rart er det å tenke tilbake på kor mykje som er endra sidan den gongen.

Før var det mørkt rundt fjorden! I dag er det ein rein fest-illuminasjon i vinterkveldane, med Liland som ein liten lysby, med flomlys ute på Hekkelstrand, for ikkje å snakke om lysa frå Håkvik og den store, gul-oransje «morgonrøden» frå byen.

I gamle dagar var det som regel berre eitt einaste lys å sjå på heile nordsida, og det var blinken frå fyret i Forra. Det hendte ein såg noen svake lys i veggen, men Liland låg gjømt attom øyene, og vidare utover mot Evenes var det lite å få øye på. Skinet frå byen var nok synleg over Emmenestangan når det hond låge skyer over byen, men i Håkvik var det verken gatelys eller opplyst idrettsbane. Fyrløktene på Grindjord og Skjervik blinka trufast når ein fór over med fergene «Dagmar» eller «Solfrid». Men på Vidrek var det kollmørkt!

Det vil seie, det var jo ikkje så mørkt, likevel. Eg kan så levandes huske at både stjernene, nordlyset og særlig månen ga utmerka belysning når vi var ute og lekte om kveldane. Det er mest som om månen den gongen var dobbel så sterk som no. Enten må det vere at han har tapt i konkurransen med anna lys, eller så kan det vere auan, kem veit...

Innelys hadde vi frå parafinlamper i alle fasongar, med lampeglas og veike som sota når ein ikkje passa på. Men sjølve staslyset, det var «Petromaksen», ein lampetype der lyset kom frå ein tråd-kolbe som det blei blåst gass inn i når ein pumpa trykk i brenselskolben. Og for eit lys! Rivande skarpt så det reiv i auan. Det fungerte både som fjøslykt og utearbeidslys, og var som ein trolldom av ein oppfinnelse. Men farlig - ein hørte stadig om brannar som hadde starta med ein eksplodert Petromaks.

I 1948 tok den nye tida til å banke på. 29.mars var det kretsmøte på Vidrek, der temaet var «Finansiering av elektrifisering av strekningen Skjomnes - Grindjord - Skjærvik - Vidrek - Ballangen grense.» Ankenes elektrisitetsforsyning møtte med driftsbestyrer Kilmark, og spørsmålet var om oppsitterane på Vidrek var villig til å støtte et anlegg med lån eller garanti, slik at Vidrek kunne få elektrisitet. Og støtte blei det. 21 oppsittarar tegna seg og garanterte for kr. 25.000 tilsammen. 14 hytteeigarar skreiv seg på for kr. 8.800. Desse 33.800 kronene skulle vere hovedkapitalen til «elektrifiseringen» - utrulig nok. Men den eigentlige grunnen til møtet var å legge press på kraftforsyninga for å endre planane om først å bygge linje til Skjomen. Vidrekfolk var redd det kunne bli lenge før vi fekk tur, og så aktiviserte bl.a. Enevold Kongsbakk og Hans Eidissen seg for å få til ubygging til Ballangen grense samtidig med Skjomen.

Det blei ikkje bruk for garantiane. Allerede same året - altså i 1948, så vidt eg kan tidfeste det - begynte kraftforsyninga å bygge ut for eiga regning. Ikkje så reint få av karane i bygda var lange tider med i arbeidet med utbygginga, først av høgspenten, så av lågspenten. Han Albert Olsen var med på å strekke kabelen over Skjomen. Den blei fløyta over, på ein masse blåser, som så blei tatt av frå båt når kabelen blei stramma opp med store handspell oppe på land.

Vidreks kanskje første seierrike streik kom her, med 2 mann og to hestar i hovudrolla. Han Andreas Mikalsen - bestefar til Jon Martin og Ingebjørg - og Jørgen Kongsbakk hadde jobb med å kjøre sand, sement og armeringsjern opp til stolpetårna på Skjerneset. Eit forferdelig tungt arbeid, på avberra mark, og dei fekk heile tida sundbrøtten redskapen. Betalinga for å stille med hest og redskap var 1,25 kr. pr. dag. Til slutt sa han Andreas stopp. «Først arbeider vi heile dagen, og så står vi heile kvelden og reparerer utstyret - før ei sånn skitbetaling,» sa han. Og så varsla dei sjefen, han Leivseth, om at arbeidet var lagt ned. Men etter kort tid vart det klart at dei fekk auka betalinga så det monna, og arbeidet kunne fortsette.

Det meste av stolpe-reisinga var det karane på Vidrek som gjorde, han Enevold i Holtvika, han Ingvard i Røssåsen, han Deberg - for ikke å snakke om han Edvin Ravn, som ofte var bas. Unggutar som han Albert og han Arild klatra i stolpane og bendsla (gjorde fast) kablane til isolatorane. Sjølv hugsar eg at han Johan Åsheim og han Hans Bjerkelund var med på eit arbeidslag som sette opp høgspentstolpane over leira frå han Edvin Ravn til utafor Røsnåa. Det gjorde stort inntrykk på meg ein gong eg såg dei stappa dynamittgubbar i sidelomma på ryggsekkane før de sykla utaover. At de torte!

Så skulle det installeres ledningsnett i alle hus. Hoveddelen av den jobben var det ein eletrikar frå Narvik som gjorde, ein som heitte Nils K. Olsen. Dette var arbeid som folk måtte betale for, etter kor mange lamper og stikk ein la inn. Dei fleste var nok heller sparsame med talet på lyspunkt. Sparsommelighet var en viktig dyd, den gongen. Og meir ødsel blei ikkje folk av å sjå elektrikaren i sving. Han hadde ein fast tariffavtale, at 3 punkt skulle gjøres ferdig kvar dag (eit punkt var ein koblingsboks, ei lampe eller eit stikk, samt ledninga imellom). Det skapte harme i bygda, når bøndene streva som verst med høyonn eller anna arbeid, å sjå by-karen være ferdig med tariff-arbeidet sitt til middags, låne seg robåt og legge seg og fiske koking utmed landet resten av dagen. «Er det rart det blir dyrt...» hørte ein støtt.

Men det var ingen ting å gjere med saka. Å legge inn strøm krevde autorisasjon, og ingen alminnelige fekk klusse med slikt! Og sant nok, det var ikkje lett å legge den gamle «kulo'en», eit tynt, bøyelig metallrør (var det aliminium?) rundt heller stive ledningar. Man måtte bruke ei slags krølltang for å bøye ledninga til rundt alle hjørne. Men noen - som ungguten Almar Kristensen på Saltviknesset - lærte seg elektrikarkunsten og overtok installatør-jobben etter Nils K med tida.

Så kom alt det nye, elektriske på plass. Lyspærer med eller uten glaskuplar var standard, ute og inne. Lampettar og lyskroner blei montert. Panelovnar og lause varmeovnar med koselige, rødglødandes element som det lukta svidd ull av når det fauk lodottar i dei, blei allemannseie. Gamle batteri-radioar blei bytta ut med «Kurér»- eller Radionett med grønt katt-auge og andre moderne finessar.

Lys i fjøs-stellet var ein stor revolusjon, både for dyr og menneske. Men det viktigaste var kanskje elektrisk-komfyren, ein revolusjon for matlaginga til alle kvinnfolk. Og for brensel-behovet som mannfolkan skulle dekke. Likevel, det var de færraste som tok spranget fullt ut og heiv ved-komfyren, og i mange år sto dei kvite og dei svarte omnane side ved side. Mange sverga i adskillige år til at bakst - og særlig julebakst - berre blei god med vedomn. Ei anna stor forbetring var vaskemaskinane - som «Hoover» og «Evalett» - som kom først på 50-tallet.

Å spare på strøm var ein sjølvsagt ting den tida. Betalingssystemet la også opp til å minske, ikkje auke, forbruket. Man betalte ein låg kilowatt-timesats for det grunnforbruket man abonnerte på, og ein mykje høgare sats for «overforbruket» (gamle målarar har enno telleverk for overforbruket). Så det gjaldt å ikkje slå på for mykje på ein gong. (I byen brukte dei «vipper»: lyset begynte å blunke når det sto på for mykje strøm). Eit anna energisparetiltak var magasinet på komfyrane. Det var eit massivt «lokk» som ein la ned over ei av kokeplatene for å magasinere varme. Dermed kunne ein med lågt energiforbruk ha ei plate varm og svi av ein kaffiskvett eller varme ei tåteflaske på ein blunk. Det var elles ofte strøm-rasjoneringar utover på 50-tallet, slik at strømmen blei tatt bort til visse tider.

På kort tid var alt det nye blitt vanleg og kvardagslig og sjølvsagt. I alle fall for oss ungane. Men bestemor mi, som då var over åtti år, var alltid opp i under over kor fint det var med alt lyset. Rett som det var drog ho historia om då den første parafinlampa kom til Vidrek, tidleg i 1870-åra, og om korleis ho og broren sprang heim frå leikeplassen når det skjømtest, så pusten gjekk som blåsebelgar, for dei *måtte* heim til han far tente lampa.

Og i dag, ein stolpe-generasjon etter at strømmen kom...? Er det noen som stoppar opp og filosoferer over vidunderet «elektrisitet»? Kanskje under ein lang strømstans. Elles gjer vi det aldri. Vi regnar trygt med at strømmen er kommen for å bli, som ein sjølvsagt ting. Men eit merrakels er han no, lell...

Martin Indregard

JULEMINNER FRA VIRAK

Sommeren 96 fikk jeg en idé. Skulle vi ta å feire jul heime på Virak i år. Tanken var ikke heilt ny. Elin og jeg hadde fra tid til anna prata om det, uten at det blei gjort noe meir med det, men når nu tanken først var nådd, ville den ikke slippe taket i meg. Jeg la det fram for Jens, og han var med på det med det samme, for Elin derimot var det heilt utelukka, da førjulstida er høysesong for de som driver i blomsterbransjen.

Som tenkt så gjort. Jeg bestilte billetter, og torsdag den 19. Desember var vi på vei. Kanskje med litt blanda følelser. Vi hadde aldri før feira jul uten ungene våre, og aldri før på Virak uten mamma og pappa. Sist vi gjorde det var i 71, altså for 25 år sida.

Men du verden for ei jul det blei! Alt var lagt så godt til rette for oss, ja liketil været var på vår side. Vi ankom Narvik i 12-tida om formiddagen. Der

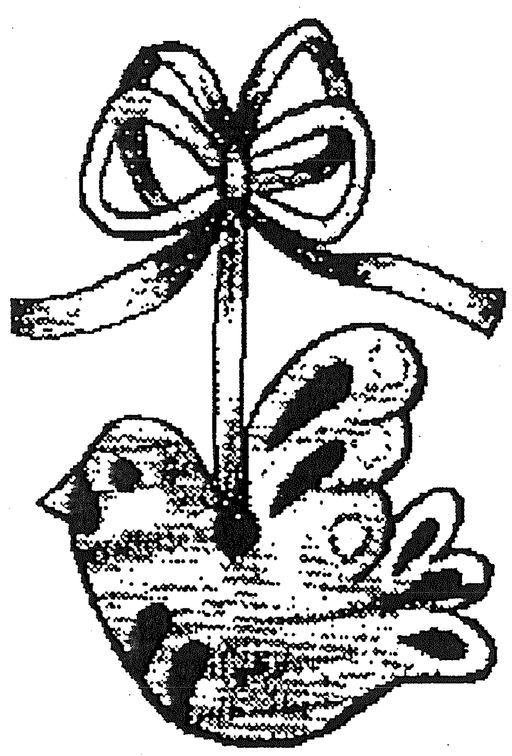

sto han Albert med bilen, klar til å bringe oss den siste etappen fram. Heime på Virak venta ho Olga med deilig middag, bare å sette seg bords å nyte det.

Oppi gammelhuset hadde han Torstein god fyr i kjøkken- og stueovn, og på loftet hadde han redd opp seng til oss, og i kjøleskapet var det mat. Ho Berit hadde sørga for en boks med smakekaker av minst 10 slag, og juledukene hadde ho vaska og strøket. Ingebjørg hadde til og med skrevet velkomstdikt til oss i Austavinden, og søndagen kom ho og han Osvald med juleblomst til oss. Er det rart at vi følte oss veldig velkommen?

Lørdagen skulle vi i flokk og følge på Moen etter juletre. Lille Kristine til Sølvi fikk også være med, godt påkledd av bestemor Olga. Og juletre blei det, med medbringa lys fra Vestlandet og pynt fra mamma og pappa si tid, blei det riktig så fint.

Så kom julaften, og vi kunne aldri noensinne ha drømt om en meir perfekt julaften. Passelig med sny på marka og en 8-10°, frost og fullmånen i rett posisjon over Herjangen.

Vi skulle tradisjonen tro på kirkegården, og for første gang fikk vi tenne lys på mamma og pappa si grav. 5. Juledag var det duka til god gammeldags juletrefest på Grendehuset. Det var nesten bare ho Elisabeth som mangla. Så kom nyttårsaften og med den et anna vær, rokk og fokk så vi nesten ikke såg husan imellom, men det og hører med til Nordlandsvinterne og barndomsminnene.

Men 12 dager går fort, og første nyttårsdag var det heimreisedag igjen. Takka være Albert og Torstein med familier og venner for øvrig, og det gode været, hadde vi hatt ei uforglemmelig jule- og nyttårshelg. Vi fikk oppleve det som han avdøde fetter Jan drømte om i si tid, nemlig å gå gårdimellom å spise godkaker!

Så vil vi ønske slekt og venner ei riktig god jul og et velsigna nyttår!

Beste hilsen fra Grete og Jens

VIDEOFILM OM BYGDA

Jeg har lenge hatt planer om å lage en videofilm om bygda. Spørsmålet har vært fra hvilken tid og hva skulle filmen handle om. Flere manus. ble skrevet og kastet uten at jeg kom ordentlig i gang. Etter flere kontakter med Jørgen Kongsbakk og Ofoten museum, kom jeg frem til å bruke tidsrommet år 1900 til 2000. Bygda gjennom 100 år. Jeg tar sikte på å få produksjonen ferdig til nyttårsaften 99/2000. Da kunne jeg tenke meg at bygdefolket møttes til feiring av århundreskiftet på grendehuset, og at jeg viste filmen der. Jeg trenger hjelp til opplysninger om gårder, slekter og hendelser. Også foto av hus, folk og begivenheter. Foto behøver jeg ikke å låne, men jeg kommer hjem til dere og avfotograferer dem liggende på et bord.

Som dere forstår krever dette mye arbeid fra min side, men med god hjelp fra bygda, mener jeg at en slik produksjon kan lages.

Jeg ønsker dere alle en god jul og et godt nytt år.

Hans Gundersen

Lager bondetriller

– «Seven», «Fargo» og «Natten var het». En krysning mellom disse filmene er den stemningen jeg leter etter, sier regissør Karin Julsrud om sin første spillefilm.

Av SIV EIDE

Innspillingen starter i januar, og nå leter Julsrud etter en ung gutt til hovedrollen som 11-årige Niklas, og når hun holder audition, ser hun etter kreative påfunn og evne til å vise følelser.

– Jeg skal lage en urban bondethriller som blant annet handler om hvordan vennskap kan forårsake store tragedier, forteller regissøren.

Absurd bondehumor

I utgangspunktet ble filmen kalt «Blodige engler», men arbeidstittelen er nå «1732 Hutton», fordi handlingen utspiller seg på et småsted kalt Hutton. En bygd med masse mørke sider under overflaten.

– Jeg fant et postnummer i østlandsområdet som ikke er i bruk lenger, flirer manusforfatter Kjetil Indregard, sønn av forfatter Torill Brekke. Men sine 24 år er han en av Norges yngste spillefilmforfattere, og har tidligere skrevet manus for teater.

– Selv har jeg bodd på landet i 13 år, på 8520 Ankenesstrand, og har hentet mange av de absurde elementene fra min egen bygdeerfaring, forteller Indregaard.

Utgangspunktet er en uglesett familie som beskyldes for mordet på en mongoloid jente. Etter at nok et mord blir oppdaget, kommer en etterforsker til stedet som får et nært forhold til minstegutten i familien, Niklas.

Ulik Torill Brekke

– Da jeg gikk på manuskurs i fjor, ble jeg fortalt av en ond danske at jeg var for dårlig. Nå håper jeg på en søt hevn, spøker Kjetil Indregard. Med filmen «1732 Hutton» håper han også på å bli kvitt stempelet «sønn til Torill Brekke».

– Vi har forskjellige erfaringer og skriver helt forskjellig. Jeg har vært reserve på Nord-Norges dårligste fotball-lag, Ofoten og Sør-Troms Fotballkrets. Det har ikke hun!

Karin Julsrud ønsker å få kontakt med gutter (9-13 år)som kan tenke seg å spille hovedrollen. Interesserte kan sende et bilde og noen ord om seg selv til Norsk Film, Wedel Jarlsbergsvei 36, 1342 Jar. Merk konvolutten «1732».

Faksimile fra
Ofotens Tidende
onsdag 2. juli 1997

→

Faksimile fra
Dagbladet
26. juni 1997

←

Vidrek bra - borte best

Barndomsminner ble brutalt filmmanus

OSLO/NARVIK: – Et fantastisk sted, men jeg kommer aldri til å flytte tilbake. 13 år av sitt unge liv bodde Kjetil Indregard på Vidrek. Nå har stedet inspirert han til å skrive et brutalt filmmanus.

OT—Line Scheistroen

Kjetil Indregard (24) vokste opp på Vidrek sammen med foreldrene Martin Indregard og Torill Brekke. I 13 år, fra han var tre til 16 år, bodde han på stedet han i dag har hentet inspirasjon fra til å skrive manuset til filmen med arbeidstittelen «1732 Hutton».

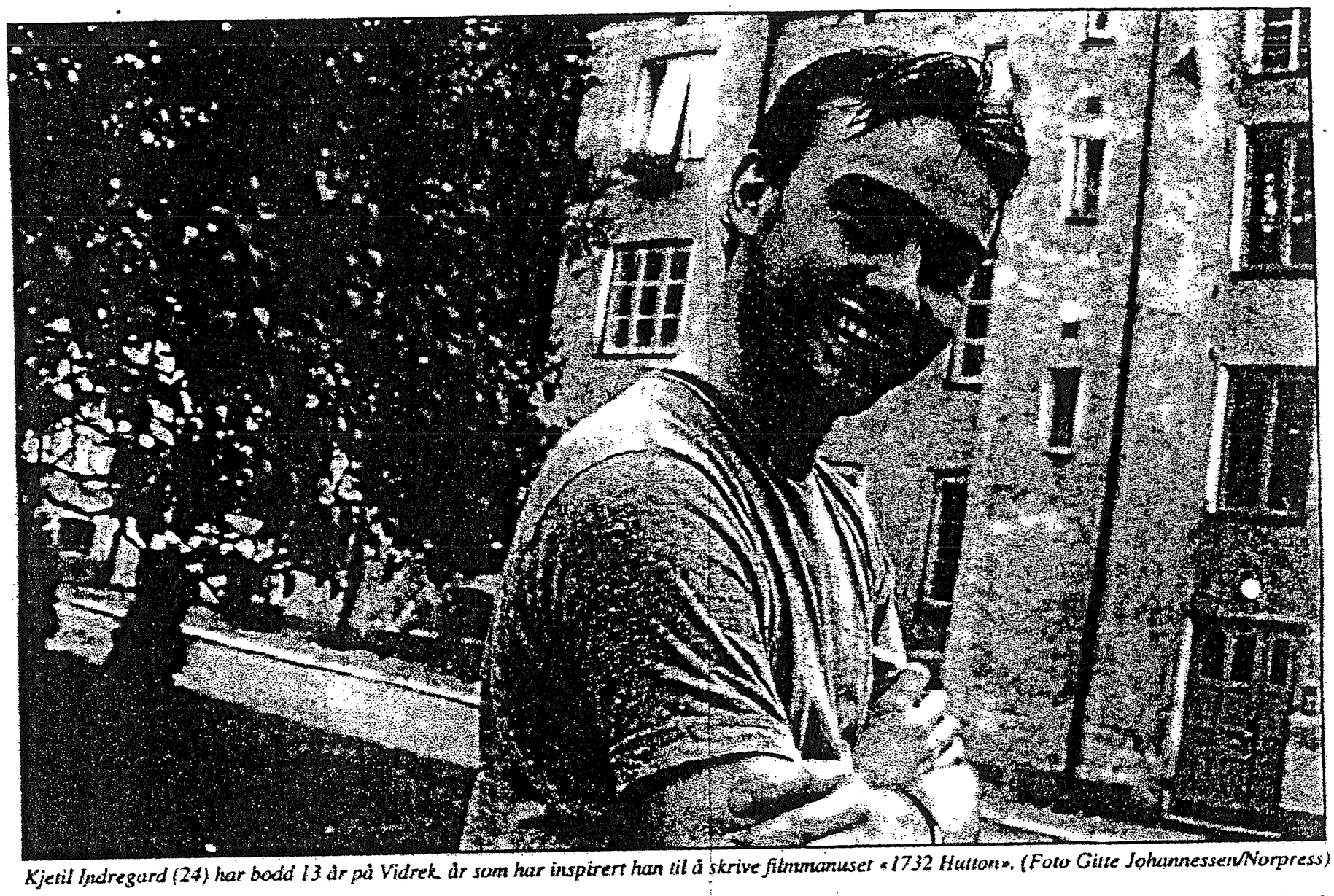

Kjetil Indregard (24) har bodd 13 år på Vidrek, år som har inspirert han til å skrive filmmanuset «1732 Hutton». (Foto Gitte Johannessen/Norpress)

— Bare nordlendinger skjønner hva tittelen henspeiler på, ingen her sørpå, sier Kjetil som i dag bor i Oslo.

Avslørte bondepiker

Etter obligatorisk skolegang på Nåkvik barneskole og Ankenes ungdomsskole gikk turen til Romerike folkehøgskole og skuespillerlinja.

– Der fikk jeg lyst til å drive med teater, forteller Kjetil. Siden den gang har han jobbet med blant annet regi av revyer og teater i Oslo. Skriveverktøyet ble også tatt i bruk etterhvert, noveller og teatermanus ble produsert. Sammen med en gjeng jenter fra folkehøgskolen på Romerike ble teatergruppen «Avslørte Bondepiker» etablert, og Kjetil skrev fem teatermanus for dem. Forestillingene ble blant annet spilt på Black Box i Oslo.

Tok steget

Men, det skulle en enakter til for å ta steget fra frigruppene til det mer etablerte teatermiljøet i Oslo. I 1994 ble 11 enaktere, deriblant Kjetils, plukket ut for å bli spilt på en dramatikkfestival på Det Norske Teater, og på scenen var kun profesjonelle.

— Det ble mitt første møte med teater på dette planet, med folk som har teater som sitt levebrød, forteller Kjetil.

Scenevant

I 1995 søkte Kjetil teaterhøyskolen. Han ønsket først og fremst å gå regi-linja, et studie der det tas inn kun et fåtall studenter hvert tredje år. Kjetil kom ikke gjennom nåløyet, men hadde heldigvis også en søknad inne på skuespillerlinja.

– Også plutselig kom jeg inn der – tilfeldig, men også morsomt.

I dag har han studert teater i to år på skuespillerlinja.

– Jeg trives med det, og uansett hva jeg gjør senere er det viktig å ha stått på en scene selv, mener Kjetil.

Frustrasjon

Men det er kanskje ikke på scenen Kjetil trives best, heller med pennen eller scenen som manusforfatter eller regissør. Og tiden framover vil nok ihvertfall gi en liten pekepinn på hvor langt han kan nå. Norsk Film har nemlig kjøpt manuset til det som skal bli filmen «1732 Hutton» - et manus som ble til i ren frustrasjon. Kjetil forteller:

– Det begynte på et skrivekurs i Danmark. Vi skrev teaterstykker og konsulentene synes jeg gjorde en god jobb. Unntatt en. Han beskrev alt jeg gjorde som bare tull og skjønte ikke hva i all verden jeg drev med. Når du får noe sånt slengt i trynet blir du ganske deprimert. Etterpå så jeg masse filmer og plutselig bare bestemte jeg meg: Jeg skriver et filmmanus. Uten å vite noen ting om oppbygging og slike ting begynte jeg bare å skrive.

Uvirkelig

Vel hjemme i Norge slo Kjetil opp i ei lærebok om hvordan skriver filmmanus, skrev manuset ferdig, sendte det til Norsk Film og fikk napp!

– Plutselig satt jeg på Teatercaféen i Oslo sammen med Tom Remlov (i Norsk Film – red. anm) og røykte sigar. Det var litt uvirkelig...

Brutal

«1732 Hutton», som forøvrig bare er filmens arbeidstittel, beskrives av forfatteren selv som en brutal thriller. Handlingen befinner seg i ei bygd, der en uglesett familie beskyldes for mordet på en mongoloid jente. Etterhvert skjer flere mord og en etterforsker fra Oslo kommer for å finne løsningen på gåta.

– Det er en brutal historie, men jeg ville prøve å unngå å fortelle den på en seriøs og alvorlig måte. Jeg har prøvd å ta med meg erfaringer fra teater og tatt i bruk den burleske humoren.

13 er nok

Til avisa Dagbladet sa Kjetil:

– Selv har jeg bodd på landet i 13 år, på 8520 Ankenesstrand, og har hentet mange av de absurde elementene fra min egen bygdeerfaring.

Men, bare for å ha sagt det: Kjetil bedyrer å ha et godt forhold til Vidrek.

– Jeg prøver å komme meg tilbake til Vidrek en gang i året, på sommeren. Jeg har et fantastisk forhold til stedet, sier han, men er snar med å legge til:

– Jeg kommer aldri til å flytte tilbake. Jeg blir deprimert av å ikke få sol. Så 13 vintre er nok!

By-bygd-konflikt

Det er blant annet til persongalleriet Kjetil har hentet inspirasjon fra Virak, men også i det han ønsker å gi publikum innsikt i konflikten by og bygd.

– Solide bygde-mennesker holder sammen, og de mener det de mener uansett. Ingen fra Oslo skal komme og fortelle dem noe annet. Dermed må det bli kræsj mellom landsbygda og byen, sier Kjetil som prøver å beskrive konflikten uten selv å ta stilling til hva som er best. Det er ikke viktig. Vennskap er også et sentralt tema i historien.

– Det handler om hvordan vennskap kan være veldig positivt, men også hvor ødeleggende det kan være hvis det blir ekskluderende.

Gullpalmen

Med spillefilmen «1732 Hutton» debuterer Karin Julsrud som regissør. Og som manusforfatter er Kjetil med sine 24 år en av de yngste spillefilmforfatterene i Norge. Ambisjonen holdes likevel ikke nede.

– Vi bruker å fleipe med at filmen skal vinne Gullpalmen i Cannes.

Mer alvorlig mener Kjetil at hvis man først skal gjøre noe må man sikte høyt og tro på den jobben man gjør. At dette er Julsruds første spillefilm bekymrer han lite.

– Karin hadde regien på TV-serien «Hotel Oslo» og den likte jeg veldig godt. Hun er en person som har et godt begrep om hva personlig instruksjon er, i motsetning til mange andre i film-Norge. I tillegg er hun et flott mennesker og har en vakker sjel. Og vi samarbeider utrolig godt sammen.

Hviler ikke

Julsrud, med hjelp fra blant annet Kjetil, leter for tiden etter skuespillere. Innspillingen tar til i januar neste år. Men, en ting er ihvertfall sikkert – Kjetil hviler ikke av den grunn. I disse dager er han i full gang med å regissere Ole Paus's nyutgave av «Fra Christiania Bohemen» som har premiere i Fredrikstad om to uker.

– Jeg har ikke tid til å bli bekymret eller nervøs, sier Kjetil. Kanskje blir dagen før Norgespremieren på «1732 Hutton» verre...

NEDLEGGELSE AV SANITETSFORENINGEN

Som det fremgår av skrivet nedenunder fikk vi godkjent fra kretsstyret at vi kunne bruke de gjenværende midlene i foreningen til innkjøp av bruksting til grendehuset. Det var ca. 1200 kroner til disposisjon og her følger en oversikt over innkjøpene:

- 3 bord og 2 plater i respatex
- 2 kaffetraktere med en ekstra kasse
- termokanner
- glassboller og røreredskaper
- kasseroller
- stekepanne
- lysestaker og duker
- håndklær, glasshåndklær og oppvaskkluter
- lampetter
- andel i ny varmtvannstanke

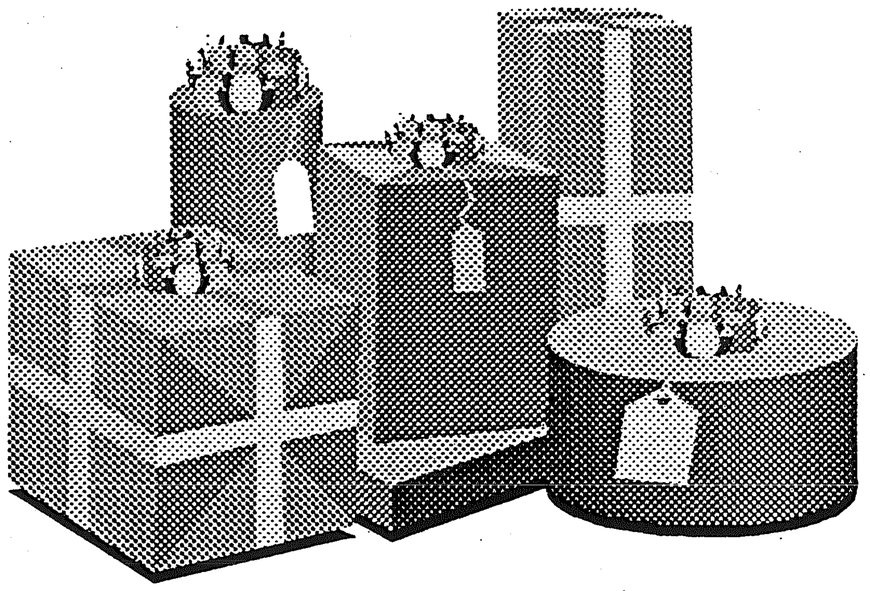

Så nå håper vi at det er blitt brukbart på grendehuset for de som skal bruke det. Og med dette vil vi ønske alle sammen en god jul og et godt nyttår!

Berit og Toril

Norske Kvinners Sanitetsforening
Stiftet 26. februar 1896

Oslo, 22.10.1997
LG

Virak sanitetsforening
v/Berit Olsen
Virak
E6 - 81
8520 ANKENES

NEDLEGGELSE AV SANITETSFORENINGEN

Fra kretsformannen i Nordland har vi mottatt melding om at Virak sanitetsforening har nedlagt sin virksomhet etter 45 års aktivitet.

Det er trist å motta meldinger om nedleggelser, men vi forstår det kan være vanskelig å holde foreningen i gang uten rekruttering av interesserte medlemmer. Med hensyn til foreningens midler ved nedleggelsen forstår vi at dette er ordnet i overensstemmelse med kretsstyret bestemmelser.

Det gjenstår å takke foreningen for alle disse årene den har vært i drift, og retter en spesiell takk til deg for den tiden du har stått som formannn og fremmet de saker sanitetsforeningen har tatt opp.

Vennlig hilsen
NORSKE KVINNERS SANITETSFORENING

Vigdis M. Gjelsvik
generalsekretær

GANG- OG SYKKELSTI

Gang- og sykkelsti på Vidrek står i dag øverst på prioriteringslista til kommunen og Vegvesenet. Vedlagte dokument viser at det er 2 som skal ha en god del av æra den dag det blir realitet: Britt Oddveig og Marthe. De var 10-11 år då dei skreiv til kommunen og fekk fart i saka. Les sjølv!

STATENS VEGVESEN
NORDLAND
Vegkontoret

Vår dato	Vår ref
1989-12-12	89/3725-1

Vår saksbeh.	Vårt ark nr	Deres ref
Overing. T. Harborg	741-05	EI/Ikn A. 561.1/89

Narvik kommune
Ordføreren
Postboks 65 og 71
8501 NARVIK

Kopi John Ind Marthe & Britt-O.

18/12-89
561.6

SØKNAD OM GANG-/SYKKELV. LANGS E6 PÅ VIDREK

Vi viser til brev fra kommunen den 31.10.89 vedlagt kopi av brev fra Marthe Østermann og Britt-Oddveig Overvåg.

Det har tidligere ikke vært fremmet ønsker om gang-/sykkelveg på denne vegstrekningen, og prosjektet står heller ikke på våre investeringsplaner for de nærmeste 3-4 år. Vi antar at det likevel er behov for gang-/sykkelveg langs E6 på Vidrek. Vi noterer oss derfor ønsket og vil ta det opp til vurdering ved neste revisjon av investeringsbudsjettet. Behovet for nye gang-/sykkelveger er imidlertid fremdeles stort i Nordland, og en eventuell gjennomføring av dette prosjektet vil neppe kunne skje før i neste vegplanperiode, dvs. perioden 1994-97.

Planavdelingen
Med hilsen

John Pedersen
plansjef

Trond Harborg
Trond Harborg

THB/ski

Også i år er Austavinden trykket på

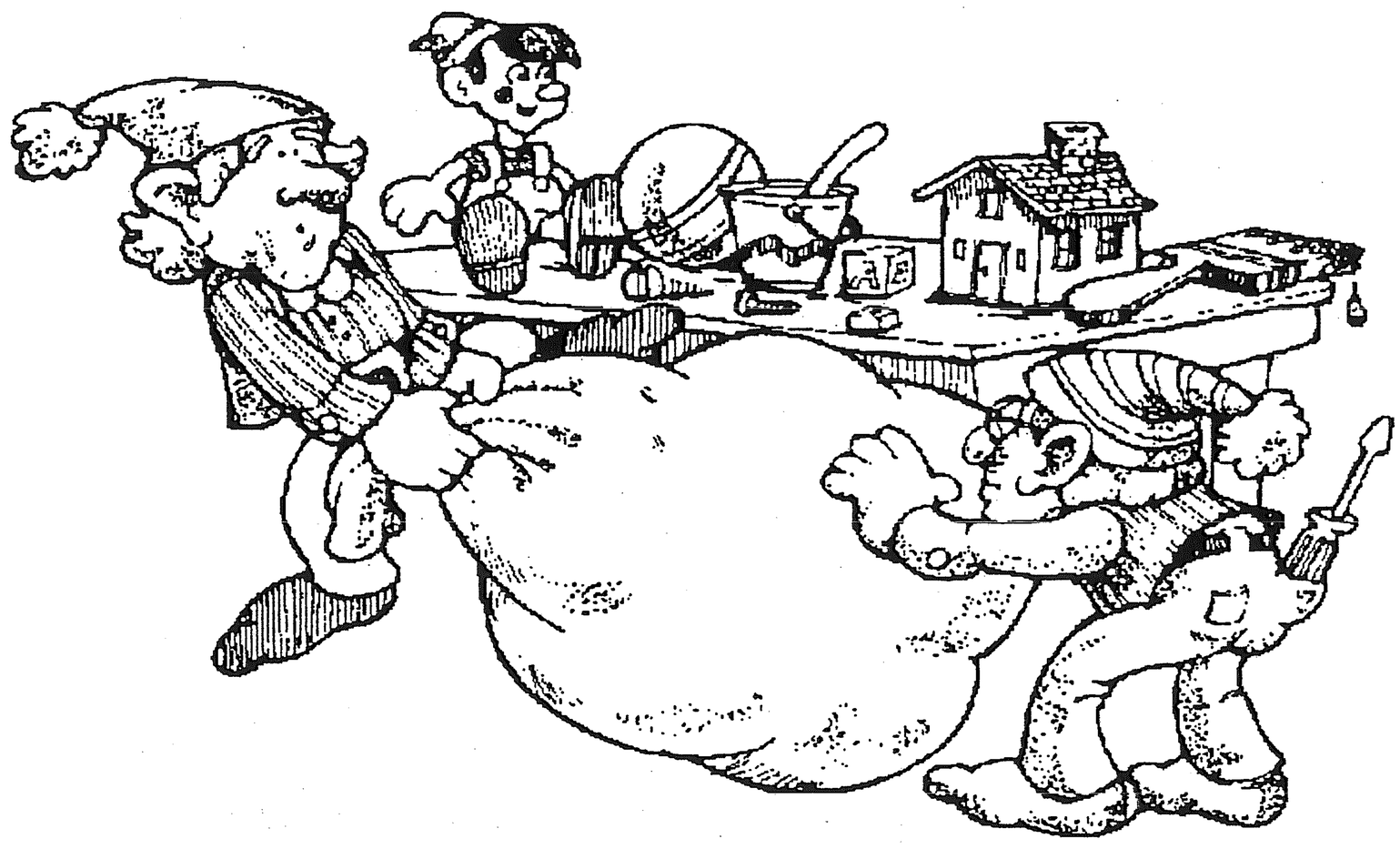

OP SMIA AS
Holmenveien 20, 8500 Narvik.

Løsning på julekryssordet

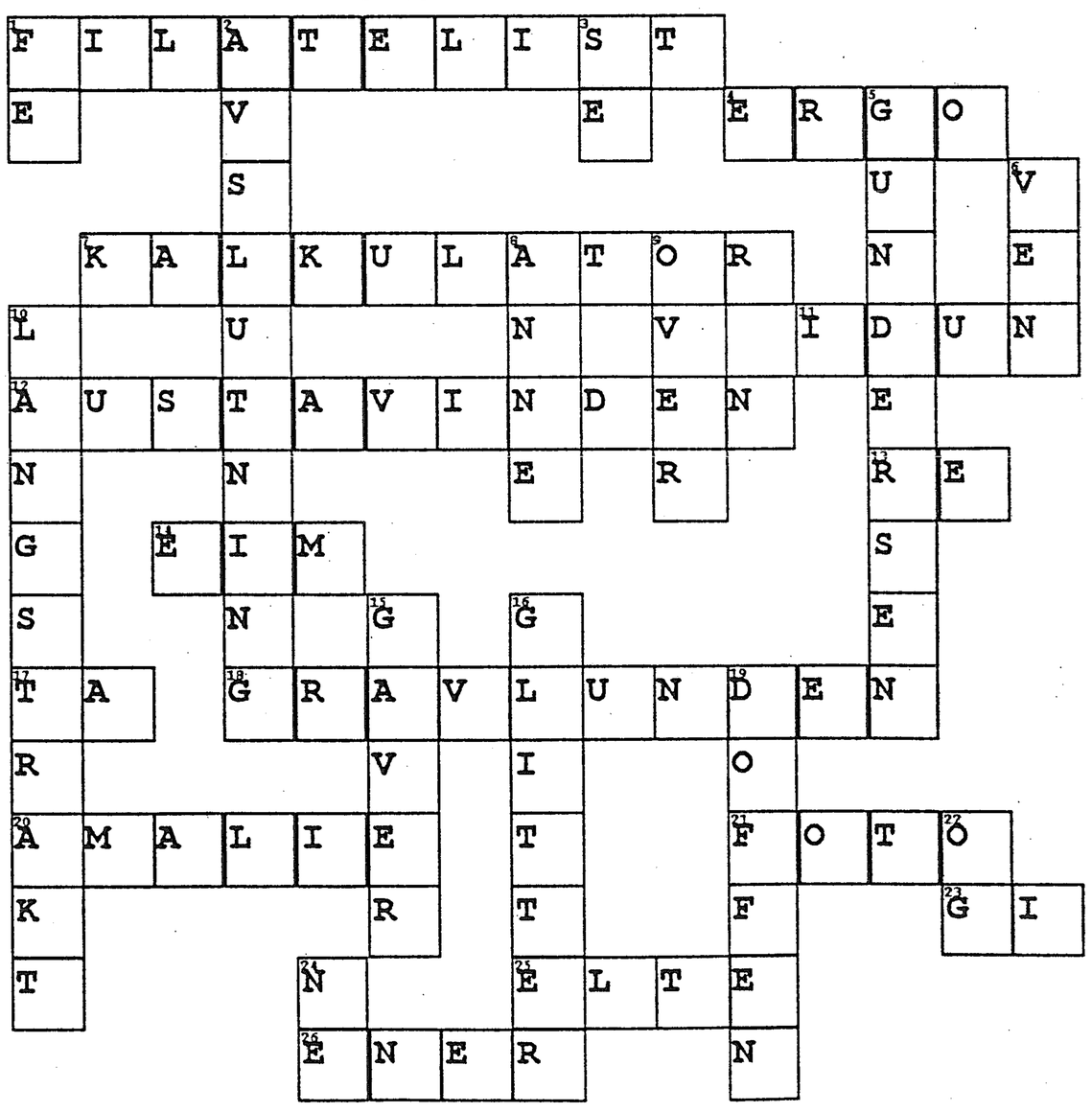

TELEFONLISTE

Brink, Arne Gerd	76 95 96 35
Hansen, Gunnar Toril Ranheim	76 95 96 48
Kristiansen, Jostein	76 95 96 77
Larsen, Torfinn Gunn	76 95 96 32
Ravn, Kjell-Olav Arna	76 95 96 20
Ravn, Edmund	76 95 96 12
Nordstrøm, Mariann	76 95 96 84
Eidissen, Gaute Anne-Berit	76 95 96 53
Ravn, Svein Anita Didriksen	76 95 96 61
Ravn, Alma	76 95 96 51
Kongsbakk, Lilly	76 95 96 49
Rønning, Embret Brita	76 95 96 44
Indregard, Rønnaug	76 95 96 43
Johansen, Harry Pettersen, Agnes	76 95 96 15
Kongsbakk, Jørgen	76 95 96 17
Eilertsen, Osvald Ingebjørg	76 95 96 18

Overvåg, John Martin Liv	76 95 96 46
Larsen, Arthur Edith	76 95 96 23
Olsen, Albert Olga	76 95 96 59
Gundersen, Hans Ragnhild	76 95 96 55
Olsen, Torstein Olsen	76 95 96 40
Åsheim, Marit	76 95 96 56
Nygård, Gunvor	76 95 96 45
Dahl, Olga	76 95 96 14
Bjerkelund, Kåre Gerd	76 95 96 27
Bjerkelund, Alf Harald Randi	76 95 96 71
Jensen, Trond Unni	76 95 96 63
Hansen, Geir Eirik	76 96 01 19
Røssås, Jan Gerd	76 95 96 22
Røssås, Margit	76 95 96 19
Larssen, Agnar Alvilde	76 95 96 31